

Spm. nr. S 1451

Til sundhedsministeren (19/2 96) af:

Jens Vibjerg (V):

»Hvor mange gravide kvinder er på et tidspunkt i graviditeten langtidssygemeldt, og hvordan har udviklingen været på det område i de sidste 25 år?«

Svar (28/2 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Socialministeriet har oplyst mig følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Det er muligt at belyse sygefravær i forbindelse med graviditet ved hjælp af statistik for dagpenge udbetalt ved sygdom og barsel.

Efter lov om dagpenge ved sygdom og barsel kan der ydes dagpenge under sygdom i forbindelse med graviditet. Dagpenge i forbindelse med sygdom under graviditet kan ydes til såvel offentligt som privat ansatte, og arbejdsgiveren skal ikke betale dagpenge for de første 14 dage.

På grundlag af registreringer i det landsdækkende kommunale dagpengesystem kan det gøres op, hvor meget sygdom i forbindelse med graviditet der udbetales dagpenge for. Det registreres, hvor mange dagpengeuger der ligger tidligere end 4 uger før forventet fødsel, og denne statistik har været offentliggjort siden 1989.

Det er ikke umiddelbart muligt at vise udviklingen længere tilbage end til 1989.

Den offentliggjorte statistik giver ikke mulighed for at beskrive fordelingen mellem kortere og længere sygefravær, og tallene nedenfor viser derfor sygefravær uanset længden af sygefraværet.«

Endvidere har Socialministeriet oplyst, at antal sygedagpengeuger for gravide var 176.392 i 1989, 169.924 i 1990, 161.608 i 1991, 183.735 i 1992, 188.511 i 1993, 193.315 i 1994 og 200.334 i 1995.

Det gennemsnitlige antal personer per kvartal, der har modtaget sygedagpenge i forbindelse med graviditet, var 7.420 i 1989, 6.787 i 1990, 6.493 i 1991, 7.436 i 1992, 7.536 i 1993, 7.700 i 1994 og 7.831 i 1995.

Det ses af ovenstående tal, at der for perioden 1991-1995 er en stigende tendens i antallet af personer, der har modtaget sygedagpenge i forbindelse med graviditet. Det skal understreges, at det ikke på denne baggrund kan sluttes, at

der generelt er sket en stigning i sygedagpengeuger for gravide, idet antallet af fødsler i samme periode er steget fra 61.351 i 1989 til 69.796 i 1995.

Spm. nr. S 1555

Til erhvervsministeren (28/2 96) af:

Frank Aaen (EL):

»Kan ministeren bekræfte oplysningerne om, at Den Danske Bank i efteråret 1992 blev presset af Finanstilsynet og Nationalbanken til at hjælpe i forbindelse med krisen i Hafnia og Baltica, jf. udtalelser på aktionærmødet i Den Danske Bank den 26. februar 1996, kan ministeren bekræfte, at det var i samme tidsrum, som kreditterne blev udvidet, at Finanstilsynet accepterede lavere hensættelser i Færøysbanki sammenlignet med de hensættelser, der blev krævet i Sjøvinnubanki på samme tid, og mener ministeren i bekræftende fald, at der er sammenhæng mellem de to hændelser?«

Svar (7/3 96)

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Det stillede spørgsmål går på udviklingen i Den Danske Banks engagementer med Hafniakoncernen og Balticakoncernen. På grund af Finanstilsynets særlige tavshedspligt er det imidlertid ikke muligt for mig at gå nærmere ind på udviklingen i de nævnte engagementer.

Vedrørende Finanstilsynets rolle i sagen vil jeg gerne understrege, at Finanstilsynet har til opgave at påse, at institutterne overholder gældende lov. Såfremt der opstår en økonomisk krise i et finansielt institut, er det endvidere Finanstilsynets opgave at rådgive og vejlede om mulighederne for at finde en hensigtsmæssig løsning. Det er imidlertid ledelsen og dens rådgivere i det enkelte institut, som er ansvarlig for, hvilke beslutninger det i sidste ende findes rigtigt at træffe.

Finanstilsynet har således ikke mulighed for at udøve pression over for enkeltinstitutter for at afværge kriser, og jeg finder i den konkrete sag da heller intet belæg for at antage, at Finanstilsynet har udøvet pression over for Den Danske Bank.

For så vidt angår Nationalbankens rolle i forløbet, har banken oplyst følgende: